

dommeren har faaet den Behreidelse: Herre Gud, lad os dog faae denne Sag til Doms, den er jo soleklar; lad os se ingen Fare paa Farde. Ja, lad os se Enden, og der viste det sig, at der var Fare paa Farde. Altsaa den Gang Arvingerne anlagde et Erstatningsføgsmaal, var det selvfølgelig aldeles umuligt at tænke sig den Mulighed, at Spiefteret ikke alene kom til det modsatte Resultat, som de andre Instanser — den Mulighed kunde man jo nok tænke sig — men at Spiefteret vilde paapege, hvad Ingen kunde ane, et andet Sted, hvor man skulde hente sin Erstatning (Modsigelse). Nei, det kunde Ingen ane, det tror jeg, Ingen vil modsig. Derfor lægger man ingen Behreidelse paa Dommen, thi der er saa mange Overraskelser i denne Verden, men denne Spiefteretsdom forandrede ikke alene de andre Domme — det hører jo til Dagens Orden — men den sagde, at i 1825, dengang denne D. M. Jensen blev efter Befolkningens Mening Gaardens Eier, har vedkommende Skifteforvalter berøvet denne Mand hans lovlige Ret og har ikke sat D. M. Jensen ind som Gaardens Eier, men hans Moder. Derfor det løber rundt for de Herre, vil jeg kun sige, at det er ikke saa underligt; de maa huske paa, at denne Sag er nu trukken ud i 7—8 Aar, fordi det er løbet rundt for alle dem, der have haft med den at gjøre (Munterhed). Ja, det er bogstavelig sandt. Men nu kommer jeg atter til Spiefteretsdommen; den staar ved fuld Magt, jeg kritiserer den ikke. Den udpeger Skifteforvalteren for 1825 som den, der er Aarsag i Kalamiteten. Denne Skifteforvalter i 1825 har, siger Spiefteret — jeg kan ikke læse det anderledes — troet sig berøvet til at gjøre det og det, nemlig at berøve denne D. M. Jensen hans lovlige Arveret. Det maatte Skifteforvalteren naturligvis ikke gjøre, og derfor er han ansvarlig, det er klart. Altsaa efter den uovkelige, formelt rigtige Spiefteretsdom er Skifteforvalteren i 1825 ansvarlig for at betale denne Mand D. M. Jensens Arvinger, hvad de have tabt, saaledes opfatter jeg Spiefteretsdommen. Saa kunne de Herre jo sige: „Saa tag Pengene der.“ Ja, det er rigtigt, men denne Mand, da han var Skifteforvalter i 1825, maa være død efter Naturens Orden (H. Sørensen Veile Amts 5te Valgkreds): Er han da ikke død? Jo, denne Mand er død, og sølgelig er hans Bo taget under Behandling, og der er udstedt Proklama i hans Bo, og Boet er opdelt, det er allerede henved en Snes Aar siden, jeg har selv fungeret som Skifteforvalter efter ham, saa der eksisterer ikke Noget efter denne Mand. Nu siger Lovgivningen — og derfor maa vi takke det høitærede Landssthing — at, naar en Skifteforvalter ved sin Forsøelse forspilder ved Skifter eller Konkursboer Arvingernes eller Andres Ret, eller hvad det nu er, saa er han ansvarlig (Afbrydelse af Ord føreren).

Naa, ja, længes de Herre efter snarlig Ende (Ordføreren: Ja, Kloffen er 11^{1/2}!) Godt, saa skal jeg opfylde deres Ønske, men dog paa en fornuftig Maade slutte, hvad jeg har begyndt. Altsaa, jeg vil henpege paa, at det er af Landssthinget, at denne Bestemmelse i Skifteloven er indført, og den er vedtagen aldeles enstemmig i begge Thing og er kommen ind efter Indstilling af den ærede Justitsminister eller i alt Fald under den ærede Minister som Ordfører i Landssthinget. Nu er min Slutning den, at naar Spiefteretsdommen, som er uovkelig, udpeger en vis bestemt Skifteforvalter som skyldig for dette efter Beboernes enstemmige Overbevisning forkerte Forhold, saa maa det falde ind under denne Paragraf i Skifteloven, da som sagt Stillingen er klar. Erstatning kan ikke hentes hos den Skyldige, sølgelig skal, efter som jeg opfatter det, Staten betale. Nu vil man sige, at det maa endnu oplyses, hvorfor saa denne Sum skal være, som den staar i Forslaget. Saa vil jeg sige, at Summen er tagen efter den mellem Parterne endnu bestaaende Procedure, og det forekommer mig da, at naar der i denne Sag er nedlagt Paastand om Renter, er det ogsaa konsekvent overfor Staten at fordrø Renter, og vil man ikke det, skulde det være i Veien, vil jeg gjøre opmærksom paa, at denne Erstatningssum er sat meget laot; thi den er sat efter Gaardens Værdi for 8 Aar tilbage. Jeg kan selvfølgelig ligesom ved den foregaaende Sag med Hensyn til det andet til § 27 under Nr. 2 stillede Vædringsforslag vel begribe, at dette Forslag ikke vedtages her ved 2den Behandling, og jeg skal derfor, idet jeg anbefaler Sagen til Overveelse, foreløbig ikke sige Mere, med mindre senere Talere gjøre mig det nødvendigt at begjære Ordet.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal tillade mig først at gjøre nogle Bemærkninger, i Anledning af Vædringsforslagene Nr. 53, 54 og 55, inden jeg gaar over til at tale om det Vædringsforslag, som har været Gjenstand for den sidste ærede Talers Foredrag. — Hvad Nr. 53 angaar, nemlig det, der dreier sig om Transportsen af Kul til Straffeanstalten ved Bredsløselille, skal jeg bemærke, at det selvfølgelig ikke har været min Mening, at man ikke skulde gjøre noget Forsøg paa at opnaa en Overenskomst med Jernbaneselskabet, hvorved en billig og hensigtsmæssig Transportmaade kunde tilveiebringes, og navnlig se at komme til en Overenskomst med Jernbaneselskabet om at tilveiebringe et lille Sidelspor. Det har ganske naturligt været min Hensigt, og der baade har været og er Underhandlinger med Jernbaneselskabet derom, men skulde disse Underhandlinger ikke føre til noget Resultat, er det klart, at Kullene maa staffles frem pr. Bogn, og saa maa de dertil medgaaende Udgifter selvfølgelig betales, thi man kan ikke være